

JOJO MOYES

Akit elhagytál

Fordította: Lányi Judit
– részlet –

Párhuzamos női sorsok

Az első világháború idején és a mában játszódó regény két nő sorsát követi. Sophie férje a fronton van, és ő vonzalmat érez egy német tiszt iránt, aki a várost megszálló csapatok tagja. Liv pedig férje halála után próbálja ismét megtalálni önmagát. A kötet a Cartaphilus Könyvkiadónál jelenik meg novemberben.

Magas volt és nagydarab, hullámos haja ráhullott a fülére. Nem úgy festett, mint a legtöbb elegáns férfi, akik általában betértek hozzánk. A vonásai markánsak és elnagyoltak voltak, az a fajta, akit apám lekicsinylően úgy írt volna le: *paraszt*. Arra gondoltam, úgy néz ki, mintha egy római császárt egy orosz medvével kereszteztek volna.

Amikor felé indultam, a sálakra mutatott. De a szemét nem vette le rólam. Igazából olyan hosszasan bámult, hogy hátranéztem, vajon Madame Bourdain, a főnököm észrevette-e.

– Kérem, válasszon nekem egy sálát.

– Milyen sálra gondol, Monsieur?

– Női sálra.

– Megkérdezhetem, milyen színei vannak a hölgynek? Vagy van-e valamilyen anyag, amelyet különösképp kedvel?

A férfi még mindig bámult. Madame Bourdain épp elfoglalt volt: egy hölgyet szolgált ki, aki pávatollas kalapot viselt. Ha felnézett volna a helyéről, az arckrémes részlegről, észrevette volna, hogy a fülem hegye elpirott. – Ami jól áll magának – mondta a férfi, majd szinte hozzátette. – A hölgynek ugyanolyanok a színei, mint Önnek.

Gondosan átkutattam a selyemsálakat, a bőröm egyre melegebb lett, majd végül kivettem az egyik kedvencemet: egy finom, pehelykönnyű, opálos sötétkék (színű) kendőt. – Ez a szín majdnem mindenkinek jól áll – mondtam.

Párizs, 1912.

– Mademoiselle!

Felnéztem a kesztyűspultról, és lecsuktam az üvegtejét. A csukódás hangját elnyelte a hatalmas átrium, a La Femme Marché központi vásárlótere.

– Mademoiselle! Itt vagyok! Tudna nekem segíteni?

Ezt a férfit akkor is észrevettem volna, ha nem kiabál.

– Igen... igen. Tartsa fel! – utasított. – Tartsa maga elé. Ide – a kulcscontjára intett. Madame Bourdain felé pillantottam. Volt egy szigorú szabályzat, hogy ilyen helyzetekben mennyire viselkedhetünk bizalmasan, és nem voltam benne biztos, hogy a csupasznakamhoz emelni egy sálat nem lépi-e túl a megengedett határt. De a férfi csak várt. Haboztam egy kicsit, aztán az arcomhoz emeltem a kendőt. A férfi olyan hosszasan tanulmányozott, hogy úgy tűnt, az egész földszint eltűnik körülöttem.

– Ez lesz az. Gyönyörű. Meg is vagyunk! – kiáltott fel, és a kabátjába nyúlt a pénztárcájáért. – Ön nagyon megkönnyítette számomra a vásárlást.

Vigyorgott, én pedig azon kaptam magam, hogy viszszaemlékszem rá. Talán csak a megkönnyebbüléstől, hogy végre már nem bámul olyan áthatóan.

– Nem vagyok biztos benne, hogy én... – Összehajtottam a kendőt, selyempapírba tettem, és amikor a felettesem közelített, leszegtem a fejem.

– Az eladónője kitűnő munkát végzett, Madame – lelkesedett a férfi. Oldalról a főnöknőre sandítottam, néztem, ahogy megpróbálja magában összerakni a férfi ápolatlan külsejét, és a beszédmódját, amely általában a rendkívül gazdag emberek sajátja. – Elő kellene léptetnie. Jó szeme van a dolgokhoz!

– Monsieur, igyekszünk, hogy eladóink mindig a legkielégítőbb vásárlási élményben részesítsék vevőinket – felelte Madame Bourdain behízelt hangon. – De azt is reméljük, hogy az árucikkeink minősége amúgy is garancia arra, hogy vásárlóink elégedetten távozzanak. Két frank negyven lesz.

Átnéztem a férfinak a csomagját, azután néztem, ahogy komótosan átverekszik magát Párizs legnagyobb áruházának zsúfolt vevőterén. Megszaglásztam az üveges parfümököt, megvizsgálta az élénk színben pompázó kalapokat, beszédbe elegyedett az eladókkal, sőt a mellette elhaladó vásárlókkal is. Vajon milyen lehet egy ilyen ember feleségének lenni, gondoltam szórakozottan, aki számára, úgy tűnik, minden egyes pillanat érzéki élményeket tartogat? De – emlékeztettem magamat – ez az ember ugyanakkor feljogosítva érzi magát, hogy addig bámulja az eladólányokat, amíg el nem pirulnak. Amikor a férfi az üveg bejárati ajtóhoz ért, megfordult, és egyenesen rám nézett. Teljes három másodpercen át megemelve tartotta a kalapját, aztán beleveszett a Párizsi reggelbe.

1910 nyarán jöttem Párizsba, egy évvel anyám halála után, és egy hónappal azt követően, hogy a nővérem feleségül ment Jean-Michel Montpellier-hez, egy könyvelőhöz a szomszéd faluból. Munkát vállaltam a La Femme Marché-ban, Párizs legnagyobb áruházában, ahol raktári kisegítőből eladónővé küzdöttem föl magam. Az áruház saját, alkalmazottak számára fenntartott óriási szállásán laktam. A Le Femme Marché vibráló termeiben tölteni egy napot olyan élmény volt, mintha az ember bepillantást nyerne egy vadabb, sokkal egzotikusabb világba.

Nem vágytam arra, hogy férjhez menjek (nem akartam anyám sorsára jutni), és a gondolat, hogy itt maradok, ahol vagyok, mint Madame Arteil, a varrónő, vagy Madame Bourdain, a felettesem, nagyon is kedvemre való volt.

Két nap múlva ismét meghallottam a férfi hangját: – Kisasszony! Mademoiselle!

Épp egy fiatal hölgyet szolgáltam ki, aki finom gidabőr kesztyűt vásárolt. Biccantettem a férfi felé, és nagy gondossággal tovább csomagoltam a hölgy által vásárolt kesztyűt.

De a férfi nem várt. – Sürgősen szükségem van egy újabb sálra! – jelentette be. A nő egy jól hallható *piha!* kíséretében, elvette tőlem a kesztyűt. A férfi, ha hallotta is, nem mutatta. – Valami vörösre gondoltam. Valami vibrálóra, tüzesre. Mit tud mutatni?

Kicsit bosszús lettem. Madame Bourdain azt tanította, hogy a vevőnek mindig úgy kell távoznia, hogy úgy érzi: az áruház egy kis darabka Édenkert, hogy meglelte a béke szigetét a zsúfolt, forgalmas utcák között (még ha ezen a szigeten szép elegánsan megfosztották is a pénzétől). Féltem, hogy a hölgyvásárló talán panaszt tesz. A nő felszegett állal viharzott el.

– Ne, ne azokat – mondta a férfi, amikor átnéztem a standot. – Azokat – mutatott az üvegezett pultra, ahol a drágább kendőket tartottuk. – Azt ott.

Kivettem a kendőt. Mély rubinvörös színe, akár a véré. Úgy tündökölt a kezem sápadt bőrén, mint egy nyílt seb.

Mosolyogva nézte. – A nyakához, Mademoiselle. Emelje fel kissé a fejét. Igen. Úgy.

Ezúttal szégyenlősen emeltem magam elé a kendőt. Tudtam, hogy a főnöknőm figyel. – Önnek gyönyörűek a színei – mormolta a férfi, és amikor gyorsan leengedtem a sálat, és sietve csomagolni kezdtem, a zsebébe nyúlt pénzért.